

La Veu

Butlletí de Reagrupament Independentista

Bon Nadal
i llibertat
pel 2014!

Avui dijous, dia 12 de desembre, el President de la Generalitat ha anunciat, de manera solemne, al poble de Catalunya, el principi d'acord de les forces polítiques que volen tirar endavant la consulta/referèndum per consensuar una pregunta i una data.

El primer comentari a fer és que el President Mas està complint els seus compromisos electorals i que, per tant, **Reagrupament** està molt orgullós del suport que va donar, de manera incondicional, al President de la Generalitat per a liderar aquest procés d'emancipació nacional. No cal recordar l'escarni i l'intent de desqualificació que alguns pressumptes "independentistes" han intentat fer, una vegada més, de **Reagrupament**, única força, a banda obviament de CIU, que ha vist clar que calia reforçar al líder de Catalunya per garantir l'èxit de l'empresa.

La segona qüestió és que, malgrat una "pregunta dual" molt temptadora per a molts catalans que fent un SI/NO o fent un SÍ/- ja haurien fet la seva aportació a la pàtria, cal felicitar a tots els partits que han fet possible aquest acord i que no ens han fet caure en el ridícul més estrepitosos dels darrers temps.

En aquests moments de gran emoció, cal tenir molt clar que el procés comença ara i que no ens podem aturar. Els partits poden tenir la temptació de donar-ho tot per fet i acusar Madrid de que no es pot avançar més. La ciutadania hem d'apretar per fer possible que

SÍ
SÍ
a la Independència
9 de novembre de 2014
Reagrupament
Independència i democràcia

es tombi la voluntat d'Espanya i que els nostres polítics no afluixin. No podem permetre que aquest tren cap a la llibertat s'aturi en una estació de confort per als partits, que avui se senten molt feliços per l'acord.

No podem oblidar, tampoc, que hem de demanar, atesa la negativa espanyola, la mediació i arbitratge de les nacions democràtiques d'Europa i del món. Ara, en un racó de l'occident d'Europa, una nació

milenària, de manera pacífica, democràtica, cordial, demana poder votar per a decidir el seu futur. Quina nació de tradició democràtica no li donarà suport?

Des de **Reagrupament** ens conjurem per aconseguir que d'aquí uns mesos la majoria de ciutadans de Catalunya votin amb tota la força i la il·lusió SÍ i SÍ.

Joan Carretero
President de Reagrupament

Fer el ridícul al món

Els darrers dies, el govern espanyol no para de rebre disgustos. Fins i tot s'ha convertit en l'ase dels cops en el Parlament escocès, on el Primer Ministre Salmond li ha cantat les quaranta. Per cert, en el proper article del mes de gener parlarem del *White Paper* sobre la Independència d'Escòcia, que fa pocs dies es va fer públic i que en aquests moments estic llegint amb molt d'interès.

Ara, em limitaré a fer un seguit d'observacions sobre com està el front exterior. Abans, però, deixeu-me que dediqui unes breus paraules al recentment traspasat Nelson Mandela. Font d'inspiració del propi President Obama, Mandela ens mostra el camí cap a la llibertat, per fer possible el que sembla impossible. I sobretot com conciliar la fermesa en els propis plantejaments amb un respecte envers els que tu derrotes, sempre que hi hagi un profund reconeixement dels abusos comesos, per part de tothom, primer pas cap a una reconciliació. Els polítics catalans, i els seus

màxims dirigents, haurien d'emmirallar-se en Mandela. Només, repeteixo, la fermesa en les pròpies idees, garanteix arribar a aconseguir l'èxit esperat. I rebaixar-les és un mal negoci, perquè també es rebaixa la dignitat. L'única garantia indispensable és saber on vols arribar. Sense això no hi ha res que valgui la pena. Mandela ho va tenir molt clar, on volia arribar, i va emprar totes les estratègies al seu abast per arribar-hi. I ha mort com un autèntic Pare de la Nació, envoltat d'amor que ben segur l'allunya de tot el patiment que durant dècades va viure. Una mort dolça, si és que les morts dolces existeixen. Descansa en pau, germà.

Dit això tornem a la nostra realitat menys èpica, si més no de moment. Quan veus gegants com en Mandela, i després baixes el nivell, i te les heus amb tipus com el Mariano Rajoy o qualsevol altre, no pots més que pensar, "*Déu meu, què he fet jo per merèixer aquest càstig*", i et vénen unes ganes boges de fotre el camp com més aviat

millor. És com baixar de nivell.

El govern i la diplomàcia espanyola s'estan esforçant per tancar totes les portes a la independència de Catalunya en l'àmbit internacional. Els dos darrers viatges del President Mas a l'estranger, a Israel i a l'Índia, han estat uns èxits incontestables, i han vist com la diplomàcia espanyola (ministres, secretaris d'estat, ambaixadors) o bé es cobrien de glòria amb les seves declaracions o bé protagonitzaven episodis delirants per boicotejar els contactes bilaterals de Catalunya amb aquests països.

La campanya de boicot ja no es limita a la UE, ara també arriba a l'OTAN, i segurament a altres instàncies, com la pròpia ONU. Passa, però, que ja han fet tard. La marxa del Poble Català cap a la independència és inexorable. I caldrà que sigui al més ferma i decidida possible.

Com Nelson Mandela ens va ensenyar.

Josep Sort

El món municipal exigeix un referèndum

El passat dijous 5 de desembre es va presentar al Col·legi de Periodistes de Girona una iniciativa, sorgida a la comarca del Gironès, que impulsen una cinquantena d'alcaldes i regidors de formacions polítiques diverses –CiU, ERC, ICV-EUiA, CUP, Reagrupament, Solidaritat i independents–, que té per objectiu fer possible que la ciutadania catalana pugui expressar, a través d'un referèndum, la seva voluntat sobre el futur de la nació catalana.

En el manifest, que anirà recollint nous signants i que a partir d'ara també tindrà forma de moció perquè es pugui presentar a tots els ajuntaments de la comarca i més endavant d'arreu del país, s'afirma que el món municipal té molt a dir en el procés cap a la plena llibertat nacional del nostre poble. Com a administració més propera a la ciutadania i primera garant de la prestació de serveis a les persones i de l'ordenació del territori, els municipis i els regidors han de promoure i ajudar a definir el nou estat català. S'hi afegeix, també, que els càrrecs electes, dipositaris de la sobirania popular, tenen l'obligació de respondre al clam ciutadà amb iniciatives que possibilitin la celebració d'aquest referèndum d'autodeterminació.

En aquest sentit, els alcaldes i regidors que subscriuen el text manifesten que la voluntat majoritària del poble català, demostrada a bastament al carrer i a les urnes, és la de constituir-se en un estat independent a través de la celebració d'un referèndum d'autodeterminació. En el document es té en compte, també, que la resposta de l'Estat espanyol, expressada en nombroses ocasions a través dels portaveus del govern del PP

i dels principals partits estatals, és la de negar als catalans el dret a l'autodeterminació. Els càrrecs electes que subscriuen el manifest recorden que aquest dret està recollit en la Carta Fundacional de les Nacions Unides i en els Pactes Internacionals dels Drets Humans del 1966, que van ser aprovats a l'Assemblea General de l'ONU.

Per tot plegat, els signants d'aquest document proposen un seguit de demandes. En primer lloc, que se celebri un referèndum d'autodeterminació a Catalunya no més enllà de 2014. Segonament, que aquest referèndum, tal com ha proposat el Consell Assessor per a la Transició Nacional, formuli una sola pregunta, que sigui explícita i comprensible per a la comunitat internacional. Un referèndum que inclogui el concepte «estat independent».

En tercer lloc es demana que aquesta consulta necessàriament haurà de vincular políticament el govern català i que el seu resultat, en cas que sigui afirmatiu, haurà de traduir-se en mesures operatives posteriors per declarar la independència i iniciar un procés de negociació amb l'Estat espanyol i la comunitat internacional.

En el mateix text s'assenyala igualment que, tot i preveure que la nova llei de consultes que

en breu aprovarà el Parlament de Catalunya serà impugnada i suspesa pel Tribunal Constitucional espanyol, cal instar a celebrar el referèndum prenent com a base aquesta mateixa llei, ja que cal tenir en compte que aquesta norma haurà sorgit del mandat popular representat al Parlament i que, malgrat la suspensió per raons polítiques, serà la millor eina per legitimar un procés que respecta i respectarà de manera escrupolosa els principis democràtics. És a dir, s'entén que la llei ha de ser l'expressió de la voluntat popular, i no pas a l'inrevés.

Finalment, en el document presentat pels càrrecs electes locals del Gironès es considera imprescindible per a l'èxit d'aquest procés el manteniment de la mobilització ciutadana, ja que és aquesta la que ha possibilitat l'actual escenari. Cal entendre, doncs, que les institucions i la ciutadania, desenvolupant cadascuna el seu paper, han de continuar essent protagonistes d'aquest procés. Esperem que aquesta iniciativa gironina s'estengui també a altres comarques del nostre país.

Carles Bonaventura
Regidor de l'Ajuntament
de Girona

La reforma de les Administracions Públiques d'Espanya

Aquest escrit no és un article d'opinió, sinó la traducció literal al català d'alguns paràgrafs del projecte de la "Ley de la Reforma de las Administraciones Públicas", que implica la supressió total del poder polític i legislatiu català i que, atesa la majoria absoluta del PP a les Cortes de España, s'aprovarà properament i es començarà a aplicar d'aquí a pocs mesos. En concret, són paràgrafs del text que el dia 18 de novembre es van penjar al web del Ministerio del Interior de España i s'ha enviat a totes les comunitats autònomes. L'informe de més de 700 pàgines ha estat elaborat per la "Subcomisión de Duplicidades Administrativas, unidad que integra la Comisión para la Reforma de las Administraciones Publicas (CORA)" i conté els criteris amb els que el Gobierno de España recuperarà el poder en diferents àmbits polítics que des de fa anys han assumit les comunitats autònomes. Tanmateix, recomano al lector anar al document original per tal de comprovar com serà la liquidació de l'Autonomia a partir d'aquí sis mesos. Només em permeto recordar que "autonomia" en altre temps volia dir "lleis pròpies".

L'espai de què disposem a la *La Veu* no em permet traduir la totalitat del document, sino només alguns fragments triats aleatòriament. El document original el trobareu en aquest enllaç:

http://www.seap.minhap.gob.es/dms/es/areas/reforma_aapp/Subcomision-1-Fichas-de-Medidas-CORA-18-nov-2013-enviado-a-CPFF-CCAAAs.pdf

Algunes mesures que contindrà la reforma de les administracions públiques a España són:

- "Delimitar responsabilitats en la despeses en els supòsits de convocatòria d'un procés electoral autonòmic i reforçar la cooperació entre l'Estat i les CCAA en la gestió dels processos electorals" (Implantació en 12 mesos).

- "Racionalitzar els defensors del Poble i similars de les CCAA" (Implantació de 6 a 18 mesos). "La mesura consisteix en l'assumpció de les competències dels Defensors del Poble autonòmics per part del Defensor del Poble estatal i la supressió dels autonòmics."

- "Compartir la Plataforma de Gestió de Centres Educatius" (Implantació en 20 mesos).

- "Aconseguir la connectivitat entre les Avaluacions educatives estatals i autonòmiques" (Implantació en 36 mesos).

- "Establir una estratègia nacional de qualitat de l'ensenyament universitari i unificar en una sola agència els organismes encarregats de l'avaluació i acreditació de titulacions i professorat universitari" (implantació en 36 mesos).

- "Racionalització dels Òrgans de Control Extern (OCEX) de les CCAA" (Implantació de 6 a 18 mesos). "La mesura consisteix en l'assumpció de les competències dels OCEX per part del Tribunal Constitucional, ahora que es crearíen seccions territorials en 12 comunitats autònomes (entre les quals Catalunya)."

- "Unificar el sistema de gestió de beques generals" (implantació en 7 mesos).

- "Supressió de duplicitats en fitxers i registres públics d'Universitats, Centres i Títols." (Implantació en 24 mesos)

- "Unificar o suprimir aquells observatoris que desenvolupen funcions similars independentment de l'àmbit territorial sobre els quals desenvolupen la seva actuació."

- "Integració de les Oficines a l'exterior de les CCAA en les oficines administratives de l'Estat a l'exterior." "Anàlisi de la mesura: Aprofitar el fort prestigi internacional de la marca España en el turisme i en el comerç mundial" (Implantació: fins a maig de 2015).

- Assumpció per part de

l'Agència Española de Protección de Datos de les funcions de les Agències catalana i basca" (Implantació en 12 mesos).

- "Plataforma de contractació del sector públic: publicació en una Plataforma única de totes les licitacions tant del sector públic estatal com de les comunitats autònomes" (Implantació en 12 mesos).

- "Unificació de la classificació d'empreses atorgada per les comunitats autònomes" (Implantació en 12 mesos).

- "Assumpció per la Junta Consultiva de Contratación Administrativa del Estado de les funcions que desenvolupen les Juntas Consultives de Contractació autonòmiques" (Implantació en 18 mesos).

- "Generalització de l'adhesió de les CCAA a la Central de Contracció de l'Estat" (Implantació en 6 mesos).

- "Centralització en el Tribunal Administrativo Central de Recursos Contractuales de la resolució dels recursos especials en contractes d'àmbit autonòmic i local" (Implantació de 2 a 6 mesos).

- "Supressió dels observatoris Autonòmics de la Infància" (Implantació en 12 mesos).

...

Jo recomano a tots els lectors llegir el document original de la defunció de l'estructura estatal de comunitats autònomes que és aquesta reforma.

I no vull acabar sense desitjar-vos un molt bon Nadal, que de ben segur serà el darrer amb estructura de Comunitat Autònoma, tant si assolim la independència com si deixem passar aquesta oportunitat que la història ens ha donat per arribar a la plenitud nacional. Bon Nadal!

Montserrat Tudela

La desconnexió

Estructures d'Estat

L'eufòria catalana

Darrerament s'està posant de moda entre alguns opinadors nouvinguts (i benvinguts siguin) a la nova centralitat política sobiranista, la patent desconnexió mental dels catalans envers Espanya. Una majoria de catalans han pitjat el botó *off* i han tallat amb els veïns de manera irreversible. La secessió ja s'ha produït!, proclamen els més arrauxats. Ara només cal fer quatre papers i negociar la separació amb l'Estat, tenint a més, trumfos imbatibles per a la negociació, ja que hi ha una part de deute que només pagarem si ens deixen marxar «amb afecte». Poca broma, amb els catalans... Anem disparats cap a la victòria final i això no ho atura ni la Merkel, que espera amb els braços oberts la nostra incorporació a la UE com a contribuents nets. Deu n'hi do! Encara no hem abandonat l'espòli espanyol i ja comptem continuar pagant-los-hi la festa.

El realisme de Reagrupament

Admetent el petit triomf que suposa que molts catalans ja hagin desconnectat mentalment d'aquesta Espanya colgada de caspa en blanc i negre, constatem que el major mèrit és d'ella mateixa, la que ens empeny, entossudida, orgullosa i convençuda de l'atractiu de la seva caspa gansonera.

I no és per igualar el vi, però crec que el paper dels reagrupats en aquests moments ha de ser el d'explicar a la gent que tan fàcil, no ho serà. Que vindran dies difícils, que alguns dels

nostres polítics ens tornaran a avergonyir, que hi haurà una permanent guerra freda de les institucions estatals. No veurem els tancs, però patirem els atacs de la «legalitat» espanyola per multitud de vies, amb l'aplaudiment entusiasta de mamarratxos espietes, de babaus sense fronteres, de crítics en partits en estat crític i de colons provincians residents a ciutat.

Per tant, hem de preparar la gent per resistir i perseverar, i per desemmascarar la mentida i la manipulació permanent dels agents estatals i dels seus col·laboradors entusiastes aquí.

Perquè si tenim prou voluntat col·lectiva i prou resistència, acabarem guanyant.

Connectem

I la connexió amb el nou Estat català? La mental, és clar. De moment encara no tenim un Estat català per endollar-nos, no n'hi ha cap a la vista per fer el *plug-in*. Però, potser podem bastir-lo ja amb la mentalitat adient. Simulant Kennedy, podríem preguntar-nos què

podem fer nosaltres per les estructures d'Estat, en comptes d'esperar que algú altre ens ho faci. Podríem pensar en el nostre futur lliure i proposar una connexió directa, una DUI. Podríem ignorar les enquestes de *sorpassos* autonomistes que no duen enlloc. Podríem promoure una candidatura única per anar junts a Europa i fer el referèndum que no ens deixaran fer dins d'Espanya. Podríem encoratjar, donar suport, defensar d'atacs interessats al president del nostre país.

Podríem, fins i tot, intentar influir perquè tots aquells que des de fora i, sobretot, des de dins del seu partit el volen fer-se desdir, no ho aconseguixin. Podríem fer país abans que partit. Podríem esdevenir una petita estructura d'Estat.

I doncs, ja ho som, reagrupats, ja ho som.

David Pérez
Coordinador de
Les Corts (Barcelona)

El partit del Sí

Ja fa bastant de temps —com a mínim des de la sentència del Tribunal Constitucional, l'any 2010— que la base del catalanisme ha optat per l'emancipació nacional d'aquest país. Ha estat un decantament relativament ràpid que, en termes històrics, té un origen que cal situar, crec, a partir de les primeres formulacions de l'independentisme parlamentari de principis dels anys noranta. És en aquella època que es liquida definitivament la temptació violenta i es comença a articular un projecte polític coherent i inclusiu, que posa el focus en la depredació de l'estat i en la jerarquització política, lingüística i cultural dels territoris resultants del “café para todos” de la transició.

Des d'aleshores, la societat catalana ha evolucionat de forma sostinguda cap a l'emancipació nacional, i així ho ha demostrat electoralment, fins a arribar al punt actual. Però sempre ha estat a partir d'un impuls que arriba des de baix, des de la base. A diferència de la majoria dels itineraris d'independència coneguts fins ara, en el cas català el procés

no el desencadenen unes elits molt actives i polititzades que intenten desempallegar-se d'una dominació exterior. A Catalunya la força ve de baix i, paradoxalment, són aquestes elits les que es veuen empeses a seguir el camí que marca el gruix de la societat.

El procés, per tant, disposa d'una quantitat enorme de voluntat popular, combinada amb una direcció política dubitativa, sempre disposada a evitar el salt definitiu, a estalviar-se el fet de travessar la línia del no-retorn, que se'ls apareix com un salt al buit totalment impossible de controlar.

D'aquí que hi hagi hagut ziga-zagues desconcertants dels partits catalanistes que, al seu torn, han generat daltabaixos enormes un cop s'han obert les urnes. El catalanisme possibilista ha anat minvant, certament, però no a favor del PSC, que cau implacablement des d'abans que Pasqual Maragall aconseguís la presidència de la Generalitat. Ni tampoc no ha caigut en el sac d'ERC, que ha patit, igualment, els estralls

d'una direcció política que, a vegades, ha desconnectat de forma flagrant la voluntat de les seves bases. A més, hi ha hagut fenòmens nous com Solidaritat, **Reagrupament** o, ara mateix, l'eclosió de la CUP, que contempla l'independentisme des d'un angle que fins ara no tenia projecció parlamentària.

Reagrupament, al meu entendre, és una de les forces polítiques que més s'ha esforçat a marcar un itinerari coherent. Em perdonaran alguns amics que hi militen, però com a formació política ha comès alguns errors que no cal que assenyali jo, perquè la perspectiva els fa bastant evidents. Però equivocar-se no equival ni a renunciar ni, menys encara, a vendre la voluntat que arriba des de baix. Així que jo entenc **Reagrupament** com un dels maons més sòlids del que serà, sens dubte, un gran Partit del Sí, que té uns fonaments molt estables i una estructura que encara trontolla, però que donarà cobertura a un projecte que ha tingut —només— un parèntesi de tres-cents anys. altre error fonamental.

Tindrem data i pregunta

Fer una anàlisi, relatar el que succeeix dins i de vegades fora del Parlament de Catalunya és complicat en termes polítics, gens pel que fa a l'acció parlamentària. L'actuació i la teatralitat en els plens són gairebé previsibles, tot és pacta i s'aprova en funció de les majories que s'obtenen i és fa abans d'anar als plens. Des de la presentació dels pressupostos per al 2014, un fet destaca amb brillantor i la seva tramitació parlamentària en dóna fe: La llei d'Acció Exterior. Que totes les forces menys el PP i Ciutadans defensin la seva importància en dóna fe. Matisos a banda, aquesta llei està encaminada a crear una nova estructura d'estat.

Que es reunixin les comissions de treball, o la junta de portantveus, ara és gairebé irrellevant: només els plens tenen la seva gràcia i de vegades no pels continguts a debatre, sinó per l'espectacle. Ciutadans, imposats com el fanal de l'espanyolisme a major glòria, no desaprofita cap oportunitat per desacreditar els del PP i socialistes. Amb la seva croada per destacar, porten la iniciativa del bloc espanyolista al Parlament i arriben a deixar els altres afins a les seves idees com mers comparses de l'acció parlamentària.

Tenim els dos blocs ben configurats. En Pere Navarro ja ha constatat, via orgànica i celebració, que forma part indissoluble del costat espanyol. PSOE-psc, PP i Ciutadans són ara el que ens neguen el dret a votar i els que mantenen que només existeix una sobirania, la dels espanyols. Ciutadans fins i tot presenta una moció, perquè és votat que la única sobirania és la del "poble espanyol", que sempre perden. L'altre bloc, els que volen democràcia

participativa, ara estan en un debat que pot arribar a ser estèril i contraproduent. Que ERC, ICV i la CUP pressionin el govern perquè acceleri el pacte sobre la pregunta s'ha convertit en el blanc de sàtires i desprestigi: "els catalans ni tant sols és posen d'acord per construir una pregunta". Després del viatge del "gran timoner" a les Índies, sembla que ha vingut inspirat per la "saviesa" d'en Gandhi. El President Mas diu estar convençut que tindrem pregunta i que no tenir-la donaria la raó a aquells que vaticinen un daltabaix a Catalunya. Afegeix que ara és el moment de fer política. El President fa una crida al reforçament del govern i a treballar des de posicions de força, que només dóna la unitat d'acció.

Pot semblar que el Parlament de Catalunya, i així ho destaquen els del bloc espanyol, treballa poc o que legisla poc, però existeixen indicis racionals que és tot el contrari. Defensar-se dels atacs de l'estat i govern espanyol, fer una llei de pressupostos i crear i consolidar les estructures d'estat no és poca cosa.

Destacarem, per la seva importància, les declaracions del President, on afirma que, abans del 31 de Desembre, tindrem data i pregunta, perquè aquest és el compromís electoral i de legislatura. Nosaltres ho esperem per celebrar-ho.

8 de desembre de 2013

Boi Fusté

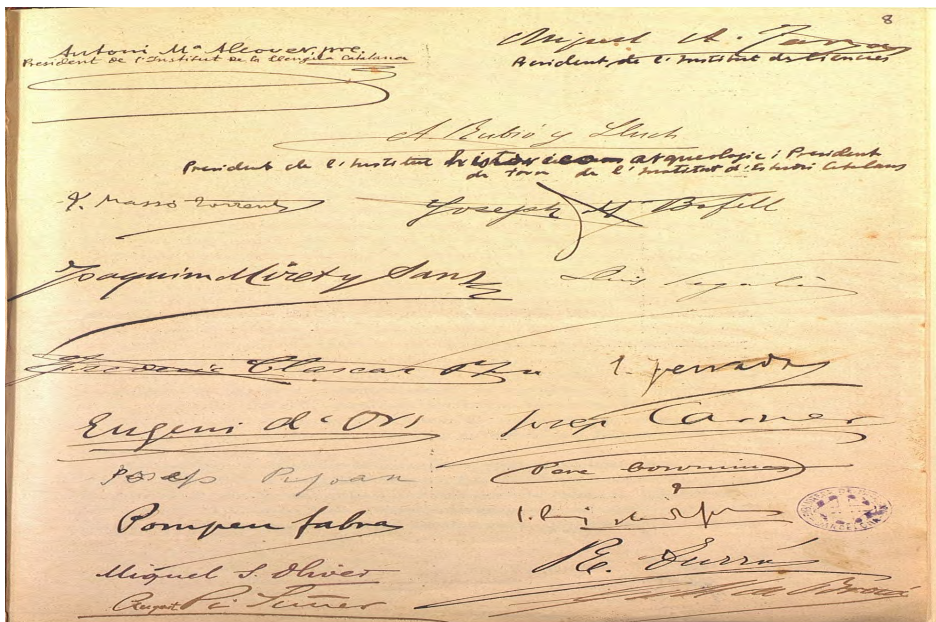
Les normes ortogràfiques: una estructura d'Estat centenària per a una llengua mil·lenària

Institut d'Estudis Catalans. *Normes ortogràfiques*, 1913

No vull deixar passar aquest any 2013 sense fer referència a les 'Normes ortogràfiques' de la nostra llengua, que ara fa cent anys van ser adoptades per l'Institut d'Estudis Catalans. Com diu Jesús Tusón "el prestigi d'una llengua va lligat a una ortografia ben establerta i acceptada per tothom de manera disciplinada". Habitualment associem tota llengua a una comunitat de parlants, però en el segle XXI i en societats amb un avanç social i tecnològic considerable, gairebé hauríem de dir "comunitat de parlants i escriptors".

"No vui dexá pasá aqet ayn 2013 sensa fé refarensia a las 'Normas ortográficas' de la nostra llengua, qe ara fa sen ayns van ser adoptadas per el Institut de Estudis Catalans". He tornat a escriure la primera frase d'aquest article amb una ortografia versemblant, però que no segueix les normes. Podria haver optat per altres solucions, com m'hagués convingut, però en detriment de la comunicació. L'adopció d'un codi escrit per a la llengua i el seu coneixement per tota la població resulta ineludible.

L'ortografia catalana és bona? És més difícil que altres sistemes ortogràfics? Habitualment, els especialistes no parlen en termes de dificultat d'una ortografia —tot es pot aprendre—, sinó que distingeixen entre sistemes transparents i sistemes opacs, segons la relació entre la parla i la seva representació gràfica. El francès i l'anglès, per exemple, són llengües amb sistemes ortogràfics força opacs; en canvi, el català i el castellà compten amb ortografies considerades transparents gràcies a la seva correspondència molt directa

i força unívoca entre els sons de la llengua i l'alfabet llatí. En qualsevol cas, la transparència ortogràfica no és cap luxe, sinó el resultat d'una feina que conjuga la tradició d'escriptura de la llengua, l'etimologia dels mots i la seva pronunciació. En el cas català això fou una feinada, a causa de la interrupció d'ús de la llengua. Aquesta feina, la van fer el grup de persones que, amb l'empenta engegada al vuit-cents per la Renaixença, es van aplegar a l'Institut d'Estudis Catalans creat per Prat de la Riba.

La llengua catalana no té un problema de codi, encara que sí que, per sobreviure, necessita parlants-escriptors que la facin servir. Per això, són tan greus els atacs dels governs espanyols contra la nostra escola (Wert, TIL a les Balears), contra la unitat de la nostra llengua (l'invent del 'lapao'), contra l'existència de mitjans de comunicació en la nostra llengua (tancament de TV3 i Canal 9 al País Valencià).

En parlar de les normes de la nostra ortografia cal destacar tres noms propis: Pompeu

Fabra, Josep Carner i Frederic Clascar, anomenats «els tres pontífexs de les normes» per Rubió i Lluch. Fabra i Carner són importantíssims, decisius, i ben coneguts. En canvi, Clascar, fill de Santa Coloma de Farners – com Salvador Espriu –, ha estat injustament massa oblidat. El colomenc, que va excel·lir en traduccions bíbliques de l'hebreu i en l'estudi de la història del pensament català, va tenir un paper decisiu. En moments difícils del procés de codificació, mossèn Clascar va emprendre una actuació molt eficaç i va mostrar sempre una gran lleialtat a Pompeu Fabra, l'home que va completar la normativització de la llengua amb els seus tractats gramaticals i el diccionari general.

Per a tothom és ben clar que comptar amb una acadèmia nacional com l'Institut d'Estudis Catalans és una estructura d'estat necessària, però crec que també les nostres ja centenàries "Normes ortogràfiques" són també una estructura d'estat; d'aquest estat propi que volem lliure, independent, democràtic.